

Απόστολος Πιερρής

Η Μία και Μοναδική Σωτηρία

Σβυσμένες όλες οι φωτιές οι πλάστρες μεσ' τη Χώ ρα.

...

Απάνου από τα' απόσταχτα, άναψε, ώ φλόγα, λάμψε.

...

Από ποιο στόμα ή από ποιό χάος θα χυθεί; Δεν ξέρω.

...

Δεν ξέρω. Ψέρω πως θα ρθή, και με το πέρασμά της,
μέγα και θείο και μυστικό και αξήγητο, θα σκύψουν
οι κορφές όλες, οι φωτιές θα ξαναδώ σουν όλες.

Κ. Παλαμάς, Πρόλογος, Η Φλογέρα του Βασιλιά.

Έχω πει πολλές φορές ότι δεν απευθύνομαι στο Καθεστώς Σύστημα της χώρας. Η Κοινωνία έχει διαρρήξει από πολλού τις συστατικές σχέσεις προς το Κράτος – γιατί το Κράτος είναι όργανο του Καθεστώτος Κατοχής. Το περιφραγμένο και πραιτωριοκρατούμενο «Κοινοβούλιο» της χώρας, όπου οι Κυβερνήσεις του Καθεστώτος βυσσοδομούν με την αισχρή ανικανότητά τους κατά της κοινωνίας και της χώρας, είναι η εύγλωττη εικόνα της Κατοχής.

Όχι μόνο δεν απευθυνόμαστε η Κοινωνία των Δημιουργών στο Καθεστώς Σύστημα. Αλλά πλέον το αποπτύουμε μετά βδελυγμίας. Όποιοι πια συμμετέχουν σε αυτό το εξάμβλωμα είναι υπόλογοι απέναντι της ιστορίας και θα λογοδοτήσουν.

Το Καθεστώς Σύστημα του ΝεοΕλληνισμού πορευθηκε και πορεύεται με μια βδελυρή αρχή:

την Κουτοπονηριά. Την βλέπουμε στην επαίσχυντη θριάμβευσή της τις μέρες αυτές της έσχατης κρίσης. Η αρνητική ουσία της Κουτοπονηριάς είναι η άλογη πεποίθηση των υστερημένων ότι μπορούν να κοροιδεύουν την πραγματικότητα. Το ΝεοΕλληνικό Κατεστημένο είναι Σύστημα Κουτοπονηριάς. Αλλά όσο και να θωρακιστεί ένα τέτοιο σύστημα στο τέλος καταρρέει εσωτερικά γιατί η ολοκληρωτική κουτοπονηριά δεν αφήνει καμμία διέξοδο στην σοφία, ακόμη και όταν την έχει απόλυτη ανάγκη. Η κουτοπονηριά είναι ο πιθηκισμός της φρόνησης, και πώς να την αντέξει; Αλλά το Όν παντού και πάντα εκμηδενίζει το Μη Όν, και η σοφή γνώση εκθέτει και γελοιοποιεί αναποδράστως την απάτη. Οι θεόσταλτες κρίσεις είναι ο τρόπος που η κοσμική τάξη αυτομάτως αποκαθιστά κάθε παραχάραξη της στην δέουσα διάρθρωση. Και για αυτό η αηδία των δημιουργών για τα καμώματα του καθεστώτος Κατοχής της χώρας γίνεται θυμηδία και καγχασμός για τα αναπόφευκτα σοβαροφανή караγκιοζιλίκια του.

* * *

Μερικές φορές στη ζωή των ατόμων και των κοινωνιών φθάνει ένα σημείο όπου δεν πάει άλλο. Η πορεία είναι λάθος και συσσωρεύει αποτυχία πάνω στην αποτυχία. Όσο προσπαθείς να διορθώσεις κάτι, τόσο χειρότερο γίνεται αυτό ενώ ταυτόχρονα χειροτερεύουν και όλα τα άλλα. Σαν πολυμεταστατικός καρκίνος και σαν Λερναία Ύδρα κάθε φαινόμενη λύση σε οποιοδήποτε πρόβλημα επιδεινώνει την κατάσταση. Οι αλληλεπιδράσεις των παραγόντων έχουν μπει σε φαύλο κύκλο και οι ποικίλες εξελίξεις συναποτελούν μια δίνη, μια καταβόθρα, το Maelstrom της ατομικής ή εθνικής ιστορίας. Δύο πράγματα μπορούν να συμβούν τότε. Είτε το ατομικό ή κοινωνικό σώμα δεν έχει τη δύναμη να αντιμετωπίσει την τερματική εμπλοκή και αφήνεται στη ροή του κοσμικού γίγνεσθαι – πεθαίνει σαν ανεξάρτητη οντότητα και γίνεται κατάλληλο λίπασμα για την ισχυρότερη γειτονική του δυναμική. Είτε βρίσκει τα τελευταία ανεπηρέαστα αποθέματα ενέργειας μέσα του, πέρα από τις καθεστηκυίες του δομές, και ξαναρχίζει μια νέα πορεία μετά από μια καθολική αναγέννηση και ανακρυστάλλωσή του.

Σε τέτοιο κρίσιμο σημείο βρίσκεται η χώρα μας. Από καιρό βρίσκεται μέσα στο Maelstrom. Το Καθεστώς, οι πολιτικοί του εντολοδόχοι και οι δημοσιογραφικοί αγωγοί του μας λένε χυδαία ψέματα, όταν προφασίζονται ότι αγωνίζονται για τη σωτηρία της χώρας. Για την σωτηρία την δική τους αγωνίζονται την ερχόμενη ημέρα της αναπόδραστης τιμωρίας τους στα χέρια του ζώντος πνεύματος της ιστορίας. Τη χώρα το Καθεστώς την έχει καταστρέψει. Και το βάρος του κρίματος είναι τεράστιο. Και θα τους πνίξει. Αργά ή γρήγορα θα τους πνίξει. Και τίποτα να μην κάνουμε θα τους πνίξει. Είναι καταδικασμένοι και δεν τους λυπόμαστε, γιατί τους περιφρονούμε. Η κοινωνία δεν μπορεί να τους βλέπει μπροστά της, τα αναδιανεμόμενα παλαιά βαμπίρ.

Δύο λοιπόν είναι τα πραγματικά ενδεχόμενα για την έξοδο από το Maelstrom της Ιστορίας. Ή εναποθέτουμε τα πεπρωμένα μας στην Τουρκία, υποτασσόμαστε απερίφραστα σε αυτήν και γινόμαστε εκούσια de facto επαρχία της. Ή κάνουμε Νέα Αρχή.

Θα ορίσω σήμερα τη Νέα Αρχή. Αλλά πριν να αποκλείσω μια φαινομένη Τρίτη λύση. Η ενσωμάτωση σε μια ολοκληρωμένη Ευρώπη δεν είναι πραγματική δυνατότητα (ρεαλιστική option). Είναι θρησκευτικό εσχατολογικό δόγμα για όποιον το πιστεύει. Και τέτοια πίστη δεν συνάδει με τον γνωστικιστικό λόγο του Νέου Αιώνα. Τέτοια πίστη ταιριάζει στα χλωμά φαντάσματα του παρελθόντος, αντιδραστικούς ματαιώς εναντιούμενους στο Άνυσμα της Ιστορίας. Βγάζοντας αυτή την νοσηρή, φανταστική λοιπόν ιδέα από την μέση, να πω για μια άλλη αλλά πραγματιστική Τρίτη λύση που έχει να κάνει με το Άνυσμα της Ιστορίας στην εποχή μας, το φορέα του (ΗΠΑ), και τις πολιτιστικές παραμέτρους του, τον κλασσικό

τρόπο σκέψης (τον Λόγο του Όντος) και την αξιολογία του Ελληνισμού (τον αγώνα της αριστείας). Αλλά θέτοντας αυτή τη διάσταση, την αφήνω προς το παρόν, γιατί αναφέρεται στον μεσοπρόθεσμο ορίζοντα εξελίξεων του παγκόσμιου συστήματος.

Οι δημιουργοί θέλουμε την απόλυτη ανεξαρτησία και κυριαρχία της χώρας. Θέλουμε συνεπώς λύση συμβατή με αυτήν την προϋπόθεση. Και τέτοια είναι Μία και μόνον Μία. Νέα αρχή έκανε η Αθήνα όταν γύρω στο 600 π.Χ. έμπαινε στο Maelstrom της ιστορίας. Στον σοφό Σόλωνα ανατέθηκε ο ρόλος του Διαλλακτή και Αισυμνήτη. Πώς να αποκαταστήσει τη συνοχή της κοινωνίας σε νέα βάση και να προκαλέσει δυναμική ανάταξης στη λειτουργία της. Και η μέθοδος η αυτή και μία ανά τους αιώνες για κάθε τέτοια περίπτωση έσχατης κρίσης. Μια συνολική, ριζοσπαστική, ειδωλοσπαστική, ελευθεροκεντρική Στρατηγική που συμπεριελάμβανε εν συνεργεία: ριζική πολιτειακή μεταβολή, νέο δικαϊκό πλαίσιο, αλλαγή οικονομικής πολιτικής, απελευθέρωση της αγοράς, αλλαγή εξωτερικού οικονομικού προσανατολισμού, νέα εξωτερική πολιτική, πολιτιστική μεγάλυνση, νομισματική αλλαγή και υποτίμηση, και αποκοπή χρεών. Όλα ταυτοχρόνως.

Έχω μιλήσει για τον σταθμό στην Ιστορία της Αθήνας που αντιπροσώπευαν οι Σολώνειες Μεταρρυθμίσεις. Και θα επανέλθω. Σήμερα θα μιλήσω για την ανάλογη λύση σήμερα.

Εξειδικεύω λοιπόν τους άξονες της Μεγαδέσμης Συνηρτημένων Μεταρρυθμίσεων.

1) Πολιτειακή Επανάσταση και υιοθέτηση ενός Αμερικανικού τύπου Συντάγματος. Και ο Κοραής προορατικά το είχε προτείνει ως βέλτιστη και μόνη λύση τότε στην παιδική του ηλικία. Όχι τώρα, στη δόξα της ηγεμονικής του περιωπής. Με ένα τέτοιο «Μεικτό» Σύστημα εξουδετερώνεις ολιγαρχία και φεουδαρχία.

2) Νομική Επανάσταση. Απόλυτη ανεξαρτησία της Δικαιοσύνης και ρυθμιστικός της ρόλος. Νέοι δικαϊκοί κώδικες. Κράτος Νόμου, όπως το έχω πολλές φορές αναλύσει.

3) Επανάσταση στο Κράτος. Σπάμε τη ραχοκοκαλιά του ΝεοΕλληνικού εξαμβλώματος από Κωλέττη μέχρι Μεταπολίτευσης. Περιορισμός του Κράτους στις ουσιώδεις του λειτουργίες. Απόλυτη ισχυροποίησή του εκεί. Πρώτον, εγγυητής ενός ίσου ελαφρού πλαισίου στο πεδίο του ανταγωνισμού. Αυστηρή αξιοκρατία. Και δεύτερον, στρατιωτική και στρατηγική δυναμοποίηση και μεγέθυνσή του.

4) Οικονομική, πολιτιστική, εκπαιδευτική και θρησκευτική Επανάσταση Ελευθερίας. Καθολική απελευθέρωση όλων των συστημάτων της ανθρώπινης δράσης με ελάχιστο βάρος κανονιστικών αρχών. Το Κράτος δεν συμμετέχει βασικά στην οικονομική και θρησκευτική, και, κατ' αρχήν, ούτε στην πολιτιστική και εκπαιδευτική. Στις τελευταίες κατηγορίες η ουσιαστική παρέμβασή του δικαιολογείται μόνο κυρίως για την παραγωγή υψηλών επιτευγμάτων συμβολικής, αρχετυπικής και παραδειγματικής εμβέλειας και σημασίας. Καλλιέργεια κλασσικού πνεύματος στην παιδεία και τον πολιτισμό όπως σε κάθε νέα αρχή στην ιστορία. Κατά τα άλλα, το Κράτος δεν έχει λόγο στο τι πιστεύει, τι αρέσει, τι κάνει και ποιους σκοπούς έχει το άτομο. Μόνο εποπτεύει για την άνευ απάτης και βίας άσκηση της ελευθερίας του καθενός σε κάθε πεδίο. Όλη η νομοθεσία να παράγεται από αυτήν την αρχή.

5) Επαναστατικός επαναπροσδιορισμός νομισματικός. Η ένταξη στο Ευρώ ήταν καταστροφική. Όσοι το είχαμε προβλέψει στην αρχή δικαιωθήκαμε στο τέλος. (Δείτε π.χ. τις σχετικές αναλύσεις μου στο www.philosophical-research.org, Varia, «Ανάλυση και Πρόγνωση: Άρθρα 2000 – 2001»). Η θεωρητική ανάλυση, ακλόνητη η ίδια, που οδήγησε στην πρόβλεψή μου, έλαβε την αποφασιστικότερη εμπειρική επιβεβαίωση. Όποιοι σήμερα επιμένουν στην παραμονή της χώρας στο Ευρώ είναι ή απελπιστικά ανόητοι ή βάζουν

ιδιοτελώς τα συμφέροντα, όχι της «Ευρώπης» που είναι φανταστικό εξάμβλωμα, αλλά ορισμένων ισορροπιών μερικών χωρών της Ευρώπης πάνω από τα εθνικά συμφέροντα της κοινωνίας μας και ενός κυρίαρχου και ανεξάρτητου κράτους ΜΑΣ. Επιστροφή στην Δραχμή.

6) Χρεωκοπία κατά 60 – 70% εν συνεννοήσει με τους πιστωτές.

7) Η Έξοδος από το Ευρώ να συνοδευτεί αμέσως από μια σημαντική άπαξ υποτίμηση της Δραχμής, για μια αρχική ένεση τόνωσης της ανταγωνιστικότητας. Φυσικά απαιτείται η ταυτόχρονη απελευθέρωση όλων των συστημάτων ώστε η ανταγωνιστικότητα να γίνει σταθερο χαρακτηριστικό της οικονομίας, εδραιούμενη στην αυτόματα ορθολογική κατανομή ρόλων και πόρων στο σύστημα και στην αντίστοιχη ανεμπόδιστη κινητικότητα των ροών της αγοράς. Ει δ' άλλως, προφανώς, η υποτίμηση θα εξανεμισθεί σε πληθωρισμό και φούσκες.

8) Εν συνεχεία σταθερή, σφικτή νομισματική πολιτική, πάλι για την τόνωση της ανταγωνιστικότητας. (Τα αντίθετα μέτρα για τον ίδιο σκοπό!). Πιθανώς σύνδεση της δραχμής, μέσα σε μια όχι πολύ ευρεία ζώνη, με το παγκόσμιο αποθεματικό νόμισμα, το δολλάριο, γιατί γύρο από το νόμισμα της ηγεμονικής δύναμης θα περιστρέφεται η παγκοσμιοποιημένη παγκόσμια οικονομική δραστηριότητα. Ίσως, συμφέρουσα, έστω προσωρινά υπό συνθήκες, πρωτοποριακή σύνδεση με τον χρυσό.

9) Δημοσιονομική πειθαρχία. Δραστική μείωση των εξόδων, όχι οριζόντια αλλά κάθετη, με τον περιορισμό του κράτους στις θεμελιώδεις λειτουργίες του. Πλούσια, αλλά λελογισμένη και μεγιστοποιητική, παροχή για αυτές. Φορολογική απαλλαγή για τα χαμηλά εισοδήματα, flat, χαμηλή φορολογία για τα μέσα (π.χ. 15%), και διαβαθμισμένη (μέχρι 25%) για τα πολύ υψηλά. Πολύ χαμηλή flat επιχειρηματική φορολόγηση (π.χ. 12%), με απαλλαγή των επανεπενδυόμενων κερδών και πολιτιστικών χορηγιών.

10) Επαναχάραξη Στρατηγικού Δόγματος, και επαναπροσανατολισμός της Εξωτερικής και Αμυντικής πολιτικής. Βασικός άξονας: Οργανικός συντονισμός με τις ΗΠΑ. Ενεργός συμμετοχή στην δυναμική του περιφερειακού γεωπολιτικού πεδίου. Ουσιαστική συνεργασία με την ραγδαία ανερχόμενη Τουρκία. Δημιουργική εξάλειψη όλων των διαφορών με τις γειτονικές χώρες. Έντονη στρατιωτική ισχυροποίηση της χώρας.

Αυτή η δεκάδα. Όλη μαζί. Μην διανοηθεί κανένας κουτοπόνηρος ότι μπορεί να εφαρμοσθεί κατ' επιλογήν και άχρι τινός!

[Δημοσιεύθηκε στην "ΕΞΠΡΕΣ" Δευτέρα 20 Ιουνίου 2011]